

РЕШЕНИЕ

№ 1193

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-A, в закрито заседание на двадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20221100503372 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на А.К.А. от 09.12.2021г. – длъжник по изпълнително дело № 20218410406488 по описа на частен съдебен изпълнител Н.М., с рег.№ 841 по описа на КЧСИ срещу мълчалив отказ на органът по принудително изпълнение да прекрати изпълнителното производство поради доброволно плащане на дължимата към вискателя сума преди образуване на изпълнителното дело.

В жалбата се твърди, че по изпълнителното дело са представени доказателства, установяващи обстоятелството, че дължимата в полза на вискателя сума е заплатена преди образуване на изпълнителното дело. В тази връзка длъжникът е подал молба, с която е направил искане за прекратяване на изпълнителното производство. До настоящия момент обаче съдебният изпълнител не се е произнесъл, поради което е направено искане за отмяна на мълчаливия отказ.

По делото е постъпила и втора частна жалба от Р.Г. Б. – А.а и А.К.А. – длъжници по изпълнително дело № 20218410406488 по описа на частен съдебен изпълнител Н.М., с рег.№ 8 4 1 по описа на КЧСИ, срещу разпореждане от 12.01.2022г., с което органът по принудително изпълнение е

отказал да прекрати образуваното изпълнително производство.

В жалбата се твърди, че по делото са представени доказателства за изплащане на пълния размер на паричното задължение към вискателя, извършено преди образуване на изпълнителното дело. Развити са доводи, че дължимата сума е в размер на 1 229, 02 лева главница, 42, 37 лева за дялово разпределение и 3, 45 лева лихва за забава или общо 1 275 лева, която сума била заплатена през м.01.2021г. Твърди се, че втората сума по изпълнителния лист в размер на 807, 49 лева е недължима, тъй като представлява част от платеното вече задължение. Позовават се на решение на въззивния съд от 26.02.2021г., постановено по в.гр.д. № 10303/2018г. по описа на СГС, образувано по молба на Р.Г. Б. – А.а и А.К.А. за тълкуване и за поправка на очевидна фактическа грешка в постановеното на 18.12.2020г. по същото дело основно решение. Освен това жалбоподателите били заплатили и сумата от 762 лева, представляваща разноски по делото, поради което считат, че всички задължения са изцяло погасени. Твърди се още, че в резултат на изпълнен заповест по процесното изпълнително дело от банковата сметка на А.А. била удържана и преведена допълнително сумата от 3 007 лева без да е ясно на какво основание е извършено, поради което се навеждат доводи, че тази сума е недължимо платена по сметка на съдебния изпълнител. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното разпореждане, включително в частта му относно постановения отказ за присъждане на адвокатско възнаграждение на длъжниците за осъществяването процесуално представителство в изпълнителното производство.

Вискателят „Т.С.“ ЕАД оспорва жалбите като неоснователни. Считат, че изпълнителното производство е образувано въз основа на годно изпълнително основание, като след приспадане на заплатените доброволно суми е налице остатък, който подлежи на принудително събиране.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява становище за неоснователност на жалбите. Излага, че органът по принудително изпълнение не разполага с компетентност да решава въпросите за тълкуване на постановените съдебни актове, въз основа на които е образувано изпълнителното дело, за прогласяване недължимост на присъдените суми по издадения изпълнителен лист, за признаване за установено, че вземанията на кредитора не подлежат на принудително

изпълнение, за установяване нищожност или за обезсилване на недопустими съдебни актове и др. С оглед изложеното е заявил, че въпросът за недължимост на сумите по издадения изпълнителен лист не подлежи на разглеждане в изпълнителното производство и не са били налице предпоставките за прекратяване на производство по реда и при условията на чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

След служебно извършена проверка за редовността и допустимостта на подадената жалба от А.К.А. с вх. № 082529/09.12.2021г. срещу мълчалив отказ на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство, съдът счита, че същата е процесуално недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане, поради следните съображения:

Съгласно нормата на чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да прекрати принудителното изпълнение. За да е допустимо това обжалване /както и обжалването на всяко друго действие на съдебния изпълнител/ е необходимо действието да е извършено, респ. съдебният изпълнител да е постановил изричен отказ от извършване на действие, за което е бил надлежно сезиран.

Жалбата срещу "неизвършено" процесуално действие е безпредметна, като при обжалване по чл. 435, ал. 2, т. 6, пр. 2 ГПК следва отказът да е постановен с изричен писмен акт на съдебния изпълнител. Правният институт на "мълчаливия отказ" е непознат в гражданския процес, като в случая защитата срещу бездействията на съдебния изпълнител се осъществява по друг ред /така определение № 880 от 12.03.2019г. по ч.гр.д. № 648/2019г. по описа на САС/. Подадената жалба е процесуално недопустима поради липса на предмет – изричен отказ на съдебния изпълнител. Такъв липсва винаги, когато обжалваното действие не е реално извършено от съдебния изпълнител. По реда на чл. 435, ал. 1, т. 1 ГПК на обжалване подлежи само изрично постановен отказ от съдебния изпълнител, като за разлика от АПК в ГПК не е уредена фикцията на "мълчалив отказ", представляващ непроизнасяне по искане в определения от закона срок. По тази причина по този ред не може да бъде атакуван нито "мълчалив отказ" /такъв не може да има в изпълнително производство по ГПК/, нито простото бездействие на съдебния изпълнител да

се произнесе с изричен акт по релевирано от страна в производството искане.

С оглед изложеното жалбата на А.К.А. с вх. № 082529/09.12.2021г. срещу мълчалив отказ на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима, а производството по делото в тази част следва да се прекрати.

По жалбата на Р.Г. Б. – А.а и А.К.А. с вх. № 004777/24.01.2022г. срещу разпореждане на съдебния изпълнител от 12.01.2022г.:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител и в преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал. 1 от 1 от ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК / изм., ДВ, бр. 86 от 27.10.2017г./ длъжникът може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение.

Изпълнително дело № 20218410496488 по описа на частен съдебен изпълнител Н.М., с рег.№ 841 по описа на КЧСИ, е образувано въз основа на молба от „Т.С.“ ЕАД от 13.10.2021г. срещу Р.Г. Б. – А.а и А.К.А. за принудително събиране на дължимите в условията на пасивна солидарност суми в размер на 1 615 лева - главница, мораторна лихва в размер на 5, 19 лева и законна лихва върху главницата от 14.07.2016г. до окончателното изплащане. В молбата е посочено, че претендираната в изпълнителното производство сума представлява остатък от задължение, за което е издаден изпълнителен лист срещу длъжниците. Към молбата е представен изпълнителен лист от 11.01.2021г., издаден по ч.гр.д. № 38868/2016г. по описа на СРС, ГО, 151 състав, с което Р.Г. Б. – А.а е осъдена да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата от 1 229, 02 лева – главница за потребена топлинна енергия и за дялово разпределение за периода от 01.05.2014г. до 30.04.2015г. /дължима се при условията на солидарност с А.К.А./, ведно със законната лихва от 14.07.2016г. до окончателното погасяване; сумата от 3, 45 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 14.09.2015г. до 27.06.2016г. /дължима се при условията на солидарност с А.К.А./, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 38868/2016г. по описа на СРС. Със същият изпълнителен лист длъжникът А.К.А. е осъден да заплати на „Т.С.“ ЕАД сума в размер на 807, 49 лева

главница за потребена топлинна енергия и за дялово разпределение за периода от 01.05.2014г. до 30.04.2015г. /дължима се при условията на солидарност с Р.Г. Б. – А.а/, ведно със законната лихва от 23.11.2016г. до окончателното погасяване и сумата от 1, 74 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 14.09.2015г. до 27.06.2016г. /дължима се при условията на солидарност с Р.Г. Б. – А.а/.

На 09.11.2021г. длъжникът А.К.А. е получил покана за доброволно изпълнение, в която са посочени дължимите до този момент суми по изпълнителното производство, както следва: олихвяема главница в размер на 1 615 лева, ведно със законната лихва, считано от 14.07.2016г. до окончателното изплащане на задължението; 5, 19 лева лихва, както и разноси по изпълнителното дело в размер на 272, 56 лева, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и такси в размер на 144 лева. На 01.11.2011г. са наложени запори върху вземанията на длъжника по банкови сметки, разкрити в „Ю.Б.“ АД и в „Ц. К.Б.“ АД. С писмо от 09.11.2021г. третото задължено лице „Ц. К.Б.“ АД е уведомило съдебния изпълнител, че наложеният запор е изпълнен и е направен превод на цялата дължима сума по запора в размер на 3 007, 06 лева с платежно нареждане от 05.11.2021г.

Длъжницата Р.Г. Б. – А.а е получила покана за доброволно изпълнение за заплащане на следните суми: олихвяема главница в размер на 1 615 лева, ведно със законната лихва, считано от 14.07.2016г. до окончателното изплащане на задължението; 5, 19 лева лихва, както и разноси по изпълнителното дело в размер на 272, 56 лева, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и такси в размер на 144 лева. На 01.11.2011г. са наложени запори върху вземанията на длъжника по банкови сметки, разкрити в „Ю.Б.“ АД и в „Ц. К.Б.“ АД.

По делото са постъпили на 19.11.2021г. и на 02.12.2021г. становище съответно от А.К.А. и от Р.Г. Б. – А.а с идентично съдържание. В същите е посочено, че задълженията по гр.д. № 52288/2016г. по описа на СРС, ГО, 151 състав са в общ размер на 1 275 лева, от които 1 229, 02 лева главница, 42, 37 лева цена на услугата дялово разпределение и 3, 45 лева лихва за забава, която е била заплатена в полза на кредитора на 11.01.2021г., т.е. преди образуване на изпълнителното производство. Посочено е, че сумата по втория диспозитив на изпълнителния лист за 807, 49 лева е недължима, тъй като

представлява част от посоченото по-горе и платено вече задължение към кредитора. Освен това навеждат твърдения, че в документите по делото липсва изпълнителен лист за сума в размер на 1 615 лева, претендирана от вискателя. По тези съображения е направено искане за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК и за присъждане на сторените разноси за адвокатско възнаграждение. Към становището е приложена вносна бележка, удостоверяваща заплащането от Р.Г. Б. в полза на "Т.С." ЕАД на сума в размер на 1 275 лева с основание за плащане – погасяване на задължение по гр.д. № 13661 на СГС. Представен е и препис от решение от 26.02.2021г., постановено по в.гр.д. № 10303/2018г. по описа на СГС, с което въззивният съд е оставил без уважение молба на длъжниците за поправка на очевидна фактическа грешка и за тълкуване на основното решение по делото от 18.12.2020г. В мотивите на решението е посочено, че в постановеното на 18.12.2020г. съдебно решение по в.гр.д. № 10303/2018г. по описа на СГС е видно, че се касае за едно и също задължение за главница за процесния апартамент за доставената топлинна енергия и дялово разпределение на обща стойност от 1 229, 02 лева.

Вискателят е депозирал на 10.12.2021г. становище по искането за прекратяване на производството по делото, в което е посочил, че е съобразил допуснатата грешка и неяснота в издадения изпълнителен лист за двете отделни главници, поради което в изпълнителното производство е претендирана сума, различна /в по-нисък размер/ от тази, за която е издаден изпълнителният лист. По отношение на твърдението за извършено доброволно плащане на сума в размер на 1 275 лева е направено изявление, че същото не се оспорва, но към момента на образуване на изпълнителното производство това обстоятелство не е било съобразено, доколкото банковата сметка, по която е извършен преводът, е различна от тази, по която постъпват съдебни вземания на вискателя. Въпреки това и с оглед настъпилия погасителен ефект е заявено, че непогасената част от вземането възлиза на сумата от 1 262, 94 лева главница, ведно със законната лихва от 11.01.2021г.; разноските по изпълнителното производство за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и начислените авансови такси по ТТРЗЧСИ в размер на 144 лева.

С обжалваното разпореждане от 12.01.2022г. съдебният изпълнител е отказал да прекрати производството по делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 1

от ГПК; приел е актуален размер на дълга съобразно становището на взыскателя от 10.12.2021г. /главница в размер на 1 262, 94 лева, ведно със законната лихва от 11.01.2021г., юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното производство в размер на 100 лева, пропорционална такса по т. 26 от ТТРЗЧИ в размер на 167, 21 лева и 144 лева авансови такси по ТТРЗЧСИ/ и е отказал да уважи искането на длъжниците за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Анализът на така установеното от фактическа страна налага следните правни изводи:

Според нормата на чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК изпълнението се прекратява с постановление, когато длъжникът представи разписка от взыскателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за взыскателя преди образуване на изпълнителното производство. Да се прекрати изпълнителният процес като правоотношение, означава да се погасят правото и властта да се искат и извършват изпълнителни действия, както и задължението те да се извършват и понасят. Посочената разпоредба съдържа изчерпателно посочване на хипотезите, при осъществяването на които е налице основание за прекратяване на изпълнителното производство. И това е така, тъй като със същата се предоставя по изключение на несъдебен орган правораздавателна компетентост по разрешаване на спорни права, което изключва разширителното ѝ тълкуване. Общата идея на нормата е защитата на длъжника по реда на чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК да се основава на твърдение за правопогасяващи възражения, основани на факти, установени със сигурни доказателства. Хипотезата е ограничена до безспорни обстоятелства, а именно – плащане на парично вземане, удостоверено в автентична разписка от кредитора или сигурен платец /пощенска станция или банка/. При тълкуването на нормата се налага извод, че в тази хипотеза пречката за принудително изпълнение се свързва само с недобросъвестност на взыскателя, който е упражнил правото си, въпреки че задължението е било доброволно изпълнено.

Процесуалният закон въвежда като достатъчно изискване сумата да е внесена за взыскателя и обстоятелството дали той е получил внесената за него

сума в пощенската станция или в банката е ирелевантно за прекратяване на изпълнението. Достатъчно е да се установи, че вискателят има право да се разпорежда със сумата, за което следва да е надлежно уведомен. След внасяне на сумата по банковата сметка на кредитора /в хипотеза, при която сумата е внесена директно по банковата сметка на длъжника/, длъжникът вече не може да се разпорежда с нея, а това право преминава върху вискателя от този момент, поради което е без правно значение кога последният ще го упражни. В тази хипотеза основателността на искането по чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК е обусловено единствено от представяне на доказателства само за факта на внасяне на сумата по банковата сметка на името на вискателя. В хипотеза, когато длъжникът нарежда паричен превод в полза на вискателя, приложение намира изискването на чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК за доказване не само на внасянето, но и на получаването на сумата от вискателя. За да бъде прието, че плащането на парична сума чрез внасянето по банкова сметка съгласно общата норма на чл. 75 от ЗЗД е с погасителен ефект, е необходимо то да бъде извършено по банкова сметка, която кредиторът е открил и която е известна на длъжника.

В случая по делото не е спорно, че преди образуване на изпълнителното производство длъжниците са платили доброволно сума в размер на 1 275 лева. Представеният по делото изпълнителен лист обаче обективира вземане в полза на "Т.С." ЕАД в по-висок размер от заплатения с вносна бележка от 10.01.2021г. Именно поради това обстоятелство предмет на принудително събиране в изпълнителното производство е непогасеният остатък от вземането за главница и съответните разноси по изпълнението. Основателността на твърдението на длъжниците, че общият размер на задължението им към кредитора възлиза на 1 229, 02 лева, а сумата от 807, 49 лева, посочена в изпълнителния лист като отделно вземане, е недължима, тъй като се включва в общия размер от 1 229, 02 лева, не може да бъде предмет на дължимата от органът по принудително изпълнение проверка при образуване на изпълнителното производство и започване на изпълнението. Съгласно чл. 426, ал. 1 от ГПК съдебният изпълнител пристъпва към изпълнение по молба на заинтересованата страна на основание представен изпълнителен лист или друг акт, подлежащ на изпълнение. Съдебният изпълнител няма правораздавателна компетентност да разрешава спорове относно съществуването на установеното с изпълнителен лист вземане. Такива

спорове не могат да бъдат решавани и в производството по обжалване действията на съдебния изпълнител по реда на чл. 435 и следв. от ГПК.

В случай, че изпълнителният лист е издаден за вземане, което не е удостоверено като подлежащо на изпълнение в конкретното изпълнително основание, то за длъжниците съществува възможност да релевират тези възражения в производство по чл. 407 от ГПК по обжалване на разпореждането за издаване на изпълнителен лист.

По тези съображения се налага извод, че направените от длъжниците доказателствени искания за изискване и прилагане на гр.д. № 52288/2016г. по описа на СРС, както и за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване с данни за направени банкови преводи в полза на вискателя за плащания, които не се оспорват от кредитора, се явяват неотнормими към предмета на спора и не следва да се уважават.

С оглед изложеното подадената жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение, включително и в частта насочена срещу разпореждането на съдебния изпълнител относно сторените от длъжниците в изпълнителното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийският градски съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на длъжника Р.Г. Б. – А.а и А.К.А. с вх. Л 004777/24.01.2022г. срещу разпореждане от 12.01.2022г. на ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ, постановено по изпълнително дело № 20218410406488.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на длъжника А.К.А. с вх. Л 082529/09.12.2021г. срещу мълчалив отказ на ЧСИ Н.М., рег. № 841 на КЧСИ за прекратяване на производството по изпълнително дело № 20218410406488
ПРЕКРАТЯВА производството по ч.гр.д. № 3372/2022г. по описа на СГС в тази част.

Решението, в частта, в която е оставена без разглеждане жалбата на А.К.А., има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред САС в едноседмичен срок от връчването му.

Решението в останалата част не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____